

Hồi thứ 30

Đông Ngu sơn lão thử tình tác quái

Phi Nga sơn cường đạo khấu bị tru

Nói về Thiên tử và Nhật Thanh, khi ở nơi Thiên Hương lầu từ biệt ba vị Công tử rồi dắt nhau đi các xứ dạo chơi, đi chưa đầy hai ba dặm đường, bỗng thấy bá tính vừa chạy vừa nói rằng:

- Đang giữa ban ngày mà yêu quái hiện ra, phải tránh đi cho mau.

Thiên tử bèn đón lại hỏi:

- Ở đâu ?

Bá tính lại nói rằng:

- Chớ nên đến đó làm chi, e gặp yêu quái rồi chạy không kịp, như có muốn đi thì hãy đi đến nơi làng phía trước đây thì thấy.

Thiên tử bèn dắt Nhật Thanh tìm đường đi lần đến đó gặp một ông già chừng bảy tám chục tuổi, đang ngồi giữa đàng.

Thiên tử bèn hỏi rằng:

- Lão trượng tên họ là chi, chẳng hay vì cớ nào lại có yêu quái hiện ra ban ngày mà hại dân như vậy, xin nói cho tôi rõ.

Ông già nói:

- Lão đây họ Lâm hiệu là Lập Đức, quê quán ở xứ này, nguyên làng này gọi là Đông Lưu thôn, trong làng có một người tài chủ, họ Mã tên Kiến Nhân, gia tài bá vạn, vợ là Vương thị, sinh có một đứa con gái, tên là Châu Nhi, dung nhan đẹp đẽ, cốt cách phương phi, thi từ ca phú, món nào cũng giỏi, nhân năm ngoái ngày rằm tháng tám, đi thưởng trăng thu, bị yêu ma bắt mất hơn mấy tháng nay, không nghe tin tức gì cả, năm nay lại đến nhiều hại nữa, song không biết con yêu cũ đó hay là con yêu khác nữa, đêm nó lại làm lung hơn nữa. Con yêu ấy mặt xanh râu hồng, tóc đỏ mắt vàng, tay cầm cây trùy hồn thình mạng đao, chẳng khác gì quỷ Huỳnh bào, đã bao phen thình những hoà thượng, pháp sư và đạo sĩ, thầy đều trừ nó chẳng nổi, lại bị nó rượt chạy đã gần chết, nay chẳng ai dám động tới nó nữa, nó lại bắt bọn tôi sớm tối phải sắm hương hoa tửu soạn mà cúng dường, bằng không thì nó quăng ngói liệng gạch khó chịu cho nổi, lại thêm một nỗi khuấy phá đàn bà con gái làng xóm không yên, chẳng hay khách quan ở đâu đến đây, tên họ chi, đến đây có việc gì?

Thiên tử đáp rằng:

- Tôi là người ở Bắc kinh, anh em bạn thiết với quan Tuần phủ tỉnh này, nay nhờ rảnh việc, dắt con là Nhật Thanh đến đây viếng người, tôi là Cao Thiên Tứ, chuyên có một việc thâu yêu tróc quái, xu trục tà ma, dầu cho nó có ba đầu sáu tay, pháp thuật cao cường đi nữa, hễ nó thấy tôi, thì nó cũng không dám làm dữ, xin lão trượng dắt tôi đến đó, được tôi trừ mối hại cho dân.

Ông già nghe nói cả mừng, bèn nói rằng:

- Nếu Cao khách quan có tài thủ đoạn như vậy thì là phúc trong làng này đó.

Nói rồi bèn đứng dậy chống gậy đi trước dẫn đường, tới một chỗ gần bên một cái vườn lớn, trong ấy có mấy tên thiếu niên chạy ra nghinh tiếp, mời thẳng vào nơi Mẫu đơn đình, có một ông già bước tới hỏi rằng:

- Xin hỏi khách quan tên họ là chi, chẳng hay việc thâu phục yêu quái này, có phải lập đàn tràng hay không, xin khách quan dạy biểu được tôi còn sắm sửa.

Nhật Thanh nói:

- Cha tôi họ Cao tên Thiên Tứ, người ở đất Bắc kinh, nhân đến đây đi viếng anh em, đi đến chỗ này nghe tin lão trượng nói rằng tại quý phủ có yêu tà tác quái, nên dốc lòng đến trừ nó mà cứu dân, còn tôi đây tên là Nhật Thanh, chẳng hay tước tá tên họ là chi, yêu quái chừng nào mới đến?

Người thiếu niên nói:

- Tôi họ Lâm tên Ngọc Ca, người chủ nhà này là anh tôi. Con quái ấy đến đây lúc tháng trước, đến nay đã ngoài một tháng, phá khuấy đã hơn mười mấy phen rồi, ban ngày thì nó ở ngoài vườn làm quái, ban đêm thì nó vào nhà mê hoặc người nhà, anh tôi đã thỉnh những thầy phương sĩ và pháp sư cũng nhiều, mà chẳng ai trừ được, hôm nay có hai vị đến đây, ắt trừ nó được.

Thiên tử nói:

- Chẳng cần lập đàn và vẽ bùa niệm chú và cũng chẳng cần ăn chay thỉnh Phật làm chi, để hai cha con tôi dùng cơm tối rồi, nội đêm nay sẽ bắt nó cho.

Rồi đó trong nhà họ Lâm vội vã quét dọn vườn hoa, trong ngoài sạch sẽ, rồi thỉnh hai người dùng cơm.

Thiên tử, Nhật Thanh và hai anh em họ Lâm, bốn người ngồi lại ăn uống và đàm luận những việc tế khốn phò nguy với nhau.

Cơm nước xong rồi, Thiên tử và Nhật Thanh nai nịt hăn hời, tay cầm bửu kiếm đi thẳng vào nhà, trong nhà đàn bà con gái đã tránh đi nơi khác hết.

Qua đến canh hai xảy thấy một con quái mặt xanh mình vàng, đầu đội tử kim mào, mình mang kim mao tiêu chiến bào, chân mang giày thủy ba văn báo bì, đứng trên một cái tiểu thiết xa cầu, mỏ nhọn như rắn, lại có râu ria, tay cầm cây thước sắt tướng mạo dữ dằn hình dung cổ quái, vừa múa vừa nhảy đến.

Nhật Thanh xem thấy, liền vùng gươm nhảy tới chém nhau, con quái cũng vùng thước ngăn đỡ, đánh chùng nào sức lực càng mạnh.

Nhật Thanh liệu đánh không lại vừa muốn tháo lui.

Thiên tử liền nhảy tới vùng gươm tiếp đánh.

Nói về con quái ấy, khi thấy có người đánh tiếp, liền ra sức thần thông, vùng thước lia đánh tới. Hai đảng đánh vui với nhau qua đến canh ba, nguyên con quái ấy là loại yêu tà, phạm sao cho nổi tới bức chí tôn, đánh đến bốn mươi hiệp. Con quái ấy trong lòng khiếp sợ liền hóa ra một đạo kim quang mà chạy mất.

Thiên tử cả mừng, vừa muốn đem nhau đi nghỉ, bỗng nghe một trận quái phong thổi đến, hơi tanh khó chịu, liền thấy con quái ấy lại dất đến một con quái khác nữa, con quái này cao và mình trắng ngần như bạc, tướng mạo lại càng gớm ghê hơn nữa.

Hai cha con cứ việc vùng gươm nhảy tới đánh nhau, hai con quái cũng vùng binh khí ngăn đánh.

Hai đảng đánh nhau qua đến canh tư.

Thiên tử và Nhật Thanh, hai người đã đuối sức, xem thể đánh không muốn lại, chẳng dè chân mạng Thiên tử vẫn có bá linh phò trợ, cho nên bỗng xức Thổ địa và trí nhật Công tào thấy vậy, vội vàng đi thỉnh một vị Kim tinh ngọc diện miêu tinh (con mèo).

Nguyên vị Miêu tinh này tu luyện tại Tây sơn đã lâu năm rồi mà chưa thành chính quả, nên dùng dịp này thỉnh đến cứu giá được có thọ phong cho thành chính quả.

Khi hai người đảng vân giá võ đến nơi, tiểu đồng vào trong báo bẩm, Ngọc Diện chân nhân liền dẫn dò tiểu đồng xem động, rồi theo Thổ địa và Công tào tuốt đến nhà họ Lâm, thấy hai con thử tinh (chuột thành tinh) đang đánh với Thiên tử và Nhật Thanh, bèn hiện lại nguyên hình nhảy tới chụp con Huỳnh mao thử cắn chết, con Bạch ngân thử thất kinh, vừa muốn chạy trốn, song chạy không kịp bị cắn chết luôn, một cặp thử tinh hiện ra nguyên hình là hai con chuột, một con vàng, một con trắng nằm chết ngay trên mặt đất.

Lúc ấy Thiên tử và Nhật Thanh ngó thấy một làn hào quang xẹt ra, trong giây phút vùng nghe im lặng, thì biết hai con quái ấy đã thua mà chạy rồi.

Còn Ngọc Diện chân nhân khi cắn hai con chuột chết rồi, liền hiện lại hình người bước tới cúi lạy.

Thiên tử cả mừng, bèn nói rằng:

- Ngã ra có pháp sư đây mà ta thất kính.

Chân nhân nói:

- Tôi đâu dám, nguyên vì hai con chuột ấy nó tu luyện đã lâu năm, song tại nó tham dâm nên chưa thành chính quả, nó lại bắt con gái họ Lâm, song chẳng biết nó giấu ở đâu? Tôi phải đi tìm cho được.

Nói rồi liền bay bổng lên mây, ngó hết bốn phía, thấy giấu tại Tích Vân động, liền đáp xuống nhảy vào trong động, thấy con gái họ Lâm đang ngồi khóc, thấy Chân nhân bước vào thì tưởng là thử tinh, lại càng khóc rống hơn nữa.

Chân nhân nói:

- Chớ có khóc nữa, ta đây là Ngọc Diện chân nhân, hai con thử tinh đã bị ta giết rồi, nay ta đến đây cứu nàng về nhà.

Lâm Chân Nhi nghe nói vui mừng chẳng xiết, liền lau nước mắt bước đến tạ ơn.

Chân nhân nói:

- Việc nhỏ mọn một chút có đủ gì phải trả ơn.

Nói rồi liền hóa ra một trận gió, đem Châu Nhi trở lại Lâm gia trang, đáp xuống gõ cửa mà vào.

Người trong nhà xem thấy cả mừng, liền hiệp với Chân nhân ra đến vườn hoa lạ Thiên tử với Châu Nhật Thanh.

Thiên tử xem lại thì thấy Ngọc Diện chân nhân diện mạo thanh kỳ, vẫn có tiên phong đạo cốt, lại thêm có công với thiên hạ trừ diệt yêu tà, bèn hỏi rằng:

- Chẳng hay đạo trường ký tích tại xứ nào?

Chân nhân nói:

- Bần đạo ở Tây sơn, luyện khí nơi Tàng tu động, nhân có Công tào đến kêu tới đây cứu bệ hạ và tiêu trừ yêu quái nay chúng nó đã chết rồi, vậy thì lột da chúng nó rửa sạch phơi khô, để dành trừ loài sâu và loài kiến, còn thịt nó thì quăng phứt xuống sông cho cá ních cho rồi.

Cả nhà họ Lâm đều dắt nhau ra xem, thật rõ ràng là hai con chuột, một con vàng, một con trắng, lớn bằng con trâu, họ Lâm bèn khiến gia đình lột da rồi khiêng bỏ dưới sông.

Nhật Thanh bèn nói với Thiên Tử rằng:

- Nay đã tiêu trừ yêu quái, lại cứu được con gái họ Lâm, đều là nhờ sức Chân nhân, xin cha hãy phong pháp hiệu cho người được thành chính quả mà báo công cho xứng đáng.

Thiên tử liền phong cho Ngọc Diện chân nhân làm chức Phục ma thiên nhân.

Đạo sĩ cúi đầu tạ ơn, rồi hóa ra một trận thanh phong đi mất.

Nhật Thanh lại thỉnh phong cho Lâm Châu Nhi một đạo hiệu.

Thiên tử liền phong cho Lâm Châu Nhi làm Trinh tiết đạo cô, lại phong tặng một tấm biển để treo trước nhà cho rõ quốc triều ơn rộng.

Châu Nhi tạ ơn lui vào.

Rồi đó trong nhà họ Lâm dọn bày diện yến, mời hết thân bằng cố hữu đến ăn mừng, ăn uống chơi bời trót hơn mười ngày mới thôi.

Thiên Tử sợ e có người biết được thì bất tiện cho mình, liền từ biệt họ Lâm đi chơi các xứ.

Họ Lâm cầm hết sức không được, nên phải làm một tiệc tiễn hành, lại đem ra ba trăm lượng bạc mà đền ơn.

Thiên tử không lãnh, họ Lâm cứ nài nỉ khẩn cầu hoài, cực chẳng đã Thiên Tử phải khiến Nhật Thanh thâm lầy, rồi từ biệt ra đi.

Cả nhà họ Lâm theo đưa hơn mười dặm mới trở lại.

Thuở ấy tại phủ Tòng Giang phía Đông, cách chừng một trăm hai mươi dặm có một hòn núi tên là Mã Vĩ sơn, trên núi ấy có ba vị Đại vương, chuyên có một việc cướp nhà giết cửa, bá tính bị hại đã nhiều, đại Đại Vương là Châu Thông, nhị Đại Vương là Mã Đại Hồng, tam Đại Vương là Ngô Phấn Giao, ba người thầy đều võ nghệ cao cường, lại có một vị Quân sư tên là Giả Thiệu Thành, trên núi lâu la ước được ba ngàn.

Ngày kia rảnh việc ba vị Đại Vương bèn thương nghị với Quân sư rằng:

- Nay binh mã thì đông mà lương thảo không đủ, vả lại lời người xưa có nói: Hễ là lương thực đủ thì giữ mới bền, nếu lương không đủ thì ắt sắp nội biến, liệu làm sao bây giờ, vậy thì Quân sư phải chọn một ngày hai trăm lâu la dũng mãnh, phân ra Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn đường, phía Đông một đạo.

Châu đại vương lãnh lâu la ba trăm, tiểu tướng ba viên, cứ phía Đông mà đi, mai sớm xuống núi, chừng lồi canh hai phải tạt đến một lượt, hễ nghe liên châu pháo nổ lên thì đánh ào vào Không gia trang, mỗi đạo đều dùng một trăm năm mươi người giữ đường, một trăm năm mươi người vào nhà, song chẳng nên giết nhiều, liệu chừng lương thảo vừa đủ thì phải lui binh, trước phải dùng tiểu tướng hai viên, dẫn một trăm năm mươi lâu la giải bạc về núi, còn phía sau là thì chính tướng cũng dẫn binh huồn huồn kéo theo, chớ nên thối loạn, thoảng như có gặp quan binh thì phải đánh rút đi, ấy là kế hay.

Giả quân sư nói:

- Tôi có nghe tại Tô Châu có tên Không Phương là nhà giàu bá vạn, tính rất hà tiện, lại hay hà khắc nhà nghèo, vả lại va làm giàu đó là nhờ của khắc bạc, cho nên mình có giết của va thì cũng chẳng lỗi gì, song e quan binh theo, nên phải phân binh ra làm bốn đạo thì mới tiện cho.

Châu Thông nói:

- Kế ấy hay lắm, vậy mặc tình Quân sư điều khiển.

Giả quân sư lại dặn dò chẳng nên sát hại lương dân, sợ e trào đình dấy đại binh thì núi ấy khó giữ cho bền, hoặc trong năm ba năm, quan trên tâu với triều đình thì hoặc may mình cũng được chiêu an.

Rồi đó Quân sư bèn khiến Mã Đại vương dẫn ba trăm lâu la, ba tên Phó tướng đi phía Nam đánh tới, hễ bước qua đầu canh hai nghe tiếng pháo hiệu thì phải phân binh ra, một nửa thì giữ đường, còn một nửa thì xông vào Không gia trang, lại khiến Ngô đại vương đối lãnh Phó tướng ba viên dẫn ba trăm binh ròng đi phía Bắc đánh tới, hễ đến nơi thì

phân binh ra, một nửa giữ đường, một nửa vào nhà lấy đồ, hễ nghe tiếng pháo hiệu thì phải ra tay.

Ba người lãnh lệnh, phân nhau dẫn binh ra đi, còn Giả quân sư thì cũng dẫn ba viên Phó tướng, binh ròng ba trăm, rần rần rộ rộ kéo xuống Tô Châu, cùng hết lâu la một ngàn hai trăm, lớp thì giả người buôn bán, lớp thì giả kẻ ăn mày, kẻ thì giả đi làm công, phân nhau trà trộn vào thành.

Qua đến canh hai Giả quân sư liền nổi pháo hiệu lên, mấy đạo binh đều phân ra làm hai, giữ gìn bốn phía chắc chắn, còn sáu trăm thì ào vào đánh phá tung bùng.

Tráng đình thất kinh chạy tuốt vào trong phi báo, Khổng Phương liền hồi tráng đình gióng thanh la và la lên cầu cứu, còn lớp thì dùng đao thương cung tiễn mà cự.

Giả Quân sư thấy vậy liền xua đạo tiền quân đến đánh cầm cự với tráng đình, còn đạo hậu thì lòn vào nhà bắt hết đàn bà con gái trói lại. Thường đàn bà thì hay nhất gan, cho nên vừa mới bị trói thì của tiền để đâu đều chỉ hết.

Lâu la bèn áp vào giựt được rồi kéo nhau lui ra, mấy tên Phó tướng giơ tay lên ngoắt một cái, bao nhiêu binh mã đều lui ra hết.

Tráng đình đuổi theo, ngặt bị quân giữ đường ở ngoài chặn lại đánh.

Tráng đình túng phải lui vào, chừng quan binh đến cứu thì ăn cướp đã kéo xa lắc rồi, phần thì lỏi xóm ai ai cũng ghét Khổng Phương, cho nên chẳng có một người tiếp cứu, chừng Quan trưởng nghe báo đến đó nghiệm xem thì thấy tiền bạc bị mất hết nhiều, song chẳng biết làm sao, duy có sai người đi dò ăn cướp tụ tại xứ nào, được có sai binh đi dẹp mà thôi.

Còn bọn ăn cướp lấy làm đắc ý kéo nhau về núi, tụ tại Kinh Trung đường điếm bạc lại và thâu cất vào kho, rồi bày tiệc ăn mừng.

Thuở ấy tại phía Nam cách núi ấy có một hòn núi kêu là Phi Nga sơn, trên núi cũng có một vị Đại vương tên là Diêu Phi, bản hiệu là Phi thiên tiễn sức mạnh đánh muôn người, thủ hạ binh đinh ước cũng được vài ba trăm, làm nhiều điều hung bạo, hay giựt đàn bà con gái về núi không có điều dữ nào mà chẳng làm.

Ngày kia, Diêu Phi dẫn hai, ba mươi lâu la xuống núi dạo chơi, vào đến một làng kia, khí trời nóng nẩy, ý muốn tựu một chỗ mà thừa lương, cùng kiếm trà giải khát. Chẳng dè kiếm không được tiệm trà, nên phải tìm nhà được xin mà uống, xảy gặp một người con gái xinh đẹp vô hời, Diêu Phi xem thấy hồn phi phách tán, đứng nhìn sững sốt dường như tượng gỗ hình cây, lâu la thấy vậy thì hỏi rằng:

- Đại vương tìm trà mà uống, sao đi đến đây rồi đứng trơ như vậy?

Diêu Phi nói:

- Nay ta thấy người con gái ấy, thì có làm cho ta đã hết khát nước rồi, chúng bây có kẻ gì bắt nó về núi cho được thì ta ắt trọng thưởng.

Lâu la nghe nói liền hè nhau áp tới bắt đại người con gái ấy chạy bay về núi, Diêu Phi đi sau đoạn hậu, đi vừa đến đến nửa đường, lại gặp Châu Thông ngày ấy cũng hiệp với

Quân sư dẫn vài ba mươi lâu la xuống núi dạo chơi, thấy bọn Diêu Phi đi cướp giựt đàn bà con gái làm vậy thì biết không phải là hảo hớn, phần thì nghe người con gái ấy la khóc mắng nhiếc om sòm.

Châu Thông bước đến hỏi rằng:

- Xin đại ca hãy để nàng ấy xuống, tôi muốn hỏi một điều chẳng hay đại ca có khứng cho tôi hỏi cùng chẳng?.

Diêu Phi nói:

- Ta cũng để nó xuống xem bọn ngươi là bọn vô danh, làm gì ta cho biết.

Nói rồi liền dạy lâu la để nàng ấy xuống rồi nói rằng:

- Có việc gì hãy nói cho mau.

Châu Thông bước tới hỏi nàng ấy rằng:

- Nàng có điều gì oan ức hãy nói hết cho ta nghe, có bọn ta đây chớ có sợ nó bắt nàng về núi, dầu cho việc lớn bằng trời thì ta cũng đảm đương đưa nàng về nhà làm phúc.

Người con gái ấy và khóc tức tưởi và đáp rằng:

- Thiếp là người ở tại làng Tự Hiền thôn, họ Ngu tên Nhược Lan, nhân ra cửa hứng mát, bị lũ cường đạo này ngó thấy, bèn sinh dạ bắt lương, giả vào xin nước uống, rồi thừa dịp bắt thiếp đi, nay may gặp liệt vị anh hùng. Xin ra ơn cứu khỏi, vì cha mẹ tôi đã hứa gả tôi cho Hồ tú tài cũng là người ở một làng, xin liệt vị làm nhân, tôi cảm ơn rất nặng.

Nói rồi lại tức tưởi khóc hoài.

Châu Thông bèn trở lại lấy lễ mà nói với Diên Phi rằng:

- Chẳng hay đại ca xuống núi dạo chơi bao giờ, tôi chẳng biết mà cản đường thật tôi có tội, song tôi với anh cũng là người đồng đạo, xin anh hãy vị tình tôi mà thả nàng ấy cho tôi, thật là tôi cảm tình anh rất nặng.

Nói rồi lại xá dài. Diêu Phi nói:

- Tuy là mi có hai ba anh em, binh mã cũng đông, ta cũng chẳng sợ gì đâu, mi có giỏi thì đánh với ta, nếu hơn ta được, thì ta giao nàng ấy cho mi đưa về, chớ có để nói giai mỗi miệng.

Châu Thông cả giận mắng rằng:

- Loài thất phu, không biết phải biết quấy, hãy lại đây đánh với ta.

Diêu Phi liền vung đao xóc tới chém nhầu.

Châu Thông cũng vung thương rước đánh đao qua thương lại đánh một hồi lâu, Châu Thông xem ý sút sức, bèn sinh ra một kế lấy mắt lấy Nhược Lan.

Nhược Lan hội ý, liền hốt cát vãi ngay vào mặt Diêu Phi.

Diêu Phi không đề phòng bị cát văng vào con mắt, xốn xang khó chịu, ngăn đánh không nổi nên phải chạy dài, lâu la thấy đầu đang chạy rồi nên cũng hè nhau chạy mất.

Giã quân sư nói:

- Chúng nó đã chạy rồi, chớ theo làm gì vô ích.

Châu Thông liền khiến lâu la lấy xe chở Nhượng Lan đưa về nhà giao cho cha mẹ.

Nói về Diêu Phi về đến sơn trại rồi tức giận bồi hồi, nghĩ rằng:

- Để mai ta điểm hết binh mã kéo đến núi nó, xuất kỳ bất ý giết nó cho sạch, mới đã nư giận của ta.

Nghĩ rồi trời đã tối, bèn dùng cơm nước nghỉ ngơi.

Nói về Châu Thông và Giã quân sư, khi sai người đưa Nhượng Lan về rồi, bèn nói với bọn lâu la rằng:

- Chúng bây hãy về núi trước đi. ta với Quân sư còn dạo chơi rồi sẽ về sau.

Lâu la nghe được liền dắt nhau về núi.

Lúc ấy mới vừa canh một, hai người dắt nhau xuống chợ, tìm đến Hạnh Hoa lâu, lâu ấy rất nên sạch sẽ, trên có tấm bảng Hải tiên thiêu mãi tửu yến điểm tâm cụ toàn, nhiệm ý đình xa tiểu chúc. (Đồ biển, thịt quay, gỏi rượu đều đủ, mặc tình liệt vị dùng xe ăn uống).

Hai người bèn dắt nhau lên lâu ngồi xuống, kêu tiểu nhị đem rượu thịt lên ăn uống với nhau.

Giã quân sư nói:

- Việc hôm nay đó, tuy là Diêu Phi chạy rồi, song nó ắt chẳng cam, ngày mai làm sao nó cũng đến xâm phạm núi ta, vậy thì hai ta hãy ở nán lại đây tìm nơi nghỉ một đêm, được dò nghe sự thể thế nào, như binh ta thắng cũng chẳng nói làm chi, như binh ta thất, thì ta lên núi đốt phứt trại nó đi, ắt là nó phải trở về cứu, chừng ấy hai đầu ta đánh ép lại, cho chúng nó đầu đuôi cứu nhau không được, dẫu cho nó mạnh như hùm, cũng không thoát ra cho khỏi Đại vương tướng ra thế nào?

Châu Thông nói:

- Kế ấy rất hay, vậy thì hai ta phải đến gần chân núi của nó núp đó mà rình, chờ nó xuống núi thì mình lộn theo phía sau xem nó đánh, như nó chạy thì mình chặn lại đánh, còn như nó có thắng thì mình sẽ đốt núi nó đi.

Hai người thương nghị xong rồi, sáng ra bữa sau dắt nhau ra núp dọc đường, quả thấy Diêu Phi dẫn ba trăm người ngựa, sát khí đằng đằng, huỳnh huỳnh kéo qua Mã Vĩ sơn, vừa đến chân núi.

Châu Thông liền nghe tiếng quân reo dậy, chiêm trống rền trời, xem chừng trời đã xế qua thấy binh Diêu Phi chạy về thì biết va đã bại trận rồi, còn binh mình được thắng.

Châu Thông liền xông ra chặn đánh một hồi, bao nhiêu lâu la tản lạc, trong giây phút Diêu Phi chạy đến, thấy binh mình đâu mất, còn phía sau thì binh giặc đuổi nà, không biết

tính làm sao, cứ việc chạy nhậu tới trước, chẳng dè Quân sư và Châu Thông xem thấy rõ ràng liền vung binh khí xông ra, xuất kỳ bất ý nhằm chỗ nhược chém nhậu.

Diêu Phi trở tay không kịp bị một đao, ô hô ai tai, phục di thượng hưởng!

Châu Thông liền hiệp binh lại kéo thẳng lên Phi Nga sơn quét sạch, thâu hết bọn lâu la, mở kho chở hết lương thảo, lại đốt sơn trại đi, trống đặc trống kéo binh về núi điểm binh lại thì được thêm hơn trăm ngoài, lương thảo và đao thương khí giới cũng nhiều.

Từ ấy oai danh cả dậy, những bọn ăn cướp ở gần thấy đều qui phục, quan binh xem thấy ăn cướp có nghĩa, nên cũng chẳng thèm nói đến, lần lần tích tụ lương thảo rất nhiều, cho nên ít hay đi phá khuấy lê dân.

Đêm kia vừa lúc canh ba, Châu Thông thấy một điềm chiêm bao rất nên kỳ quái, thấy một ông Thổ địa đến mách bảo rằng:

- Nay có Đương kim thiên tử bị vây tại Thiên Hương lâu, phải đến cứu giá cho mau.

Sáng ra Châu Thông nói lại cho Giã quân sư nghe.

Giã quân sư nói:

- Tôi có nghe đồn rằng: Thiên tử dạo chơi tại xứ này, song tôi không biết giả chân, nay có thần nhân mách bảo, thì ta phải tính, vậy thì ngày mai phải điểm hai ba trăm lâu la ròng mạnh, để Phó tướng ở lại giữ núi, bọn ta bốn người dắt lâu la xuống đó xem xem động tĩnh thế nào?

Ai nấy đều y theo lời, hiệp nhau dẫn binh huồn huồn ra đi, dọc đường chẳng hề làm cho kinh động bá tính.

Nói về ngày ấy Thiên tử và Nhật Thanh đến Thiên Hương lâu tìm bọn Huỳnh Vĩnh Thanh, khi lên lầu rồi thì có bọn ca nữ mỹ nhân đến dâng trà và cầu vạn phúc.

Thiên tử liền khiến dọn tiệc ra, rồi hỏi thăm ba anh em Huỳnh Vĩnh Thanh có đến đó chăng?

Sấp a Hoàn đáp rằng:

- Mấy bữa rày sao không thấy đến, hay là việc nhà gì đó, nên đến không được.

Rồi đó bày ra những sơn trân hải vị, Thiên tử bèn ngồi lại ăn uống với hai nàng ca cơ, một nàng tên là Toại Tâm, một nàng tên là Thủy Tâm, ăn uống được vài tuần, bèn dạy qua cuộc đàn, rất nên vui vẻ, lúc đang đàn ca, bỗng a Hoàn chạy lên nói rằng:

- Bọn Huỳnh Công tử ba người đã đến.

A Hoàn nói chưa dứt lời, thì ba người đã lên lầu rồi, ngó thấy Cao, Châu hai người thì vui mừng chẳng xiết, bèn nói rằng:

- Hôm nay tôi có ý trông, chẳng dè lại gặp nhau tại đây thật rõ ràng là tam sinh hữu hạnh đó.

Thiên tử nói:

- Cao mô cũng nhớ ba vị, nên đến đây hỏi thăm, ai dè bất kỳ nhi ngộ, thật là may lắm.

Nói rồi liền khiến a Hoàn dọn tiệc ấy đi mà dọn tiệc khác.

Trong giây phút tiệc dọn vừa xong, mấy chị em Kỳ Vân cũng tựu đến, vây lại ăn uống chuyện trò với nhau rất nên thích ý.

Thuở ấy trong xứ lại có một đứa du côn, tên là Phùng Tất Kỵ, thường hay phá xóm phá làng, nghênh ngang lừng lẫy, chẳng có điều dữ nào mà không làm.

Ngay nghe đồn rằng:

- Có Thiên tử đến xứ ấy dạo chơi, song không biết tại phương nào, bèn kết liên với một tên ăn cướp tên là Nhiêu Vị Đạt, dò được tin Cao Thiên Tứ ở tại Thiên Hương lâu, bèn dẫn lâu la áp đến phủ vây bốn phía, lại hô lên rằng:

- Phải ra nạp cho ta năm muôn ngàn tử cho mau, nếu không thì ta ắt ra tay đánh róc vào lâu cho biết ai là Cao Thiên Tứ.

Vừa nói vừa bước lần vào.

Nguyên Phùng Tất Kỵ với Nhiêu Vị Đạt, hai đứa cường đạo này mười phần hùng dũng, một đứa tay cầm cang đao, một đứa tay cầm trường thương, sức mạnh vô cùng, nhảy tuốt lên lâu.

Nhật Thanh và Thiên Tử sức cự không lại, còn những người trong viện thấy đều vô dụng, đánh nhau hơn trót ba giờ, ráng hết sức mà không thắng nổi.

Lúc đang nguy cấp, bỗng thấy dưới lâu lâu la rút lần ra hết, la hét vang dậy, bị một tốp khác ở ngoài đánh vây vào (ấy là bọn Châu Thông) giết lâu la tan tác.

Nhiêu Vị Đạt ra cự, bị Ngô Phấn Giao chém chết rồi lại bêu đầu lên.

Phùng Tất Kỵ xơ rơ một hồi rồi cũng bị Châu Thông chém sã một đao đứt làm hai đoạn, còn bao nhiêu lâu la cũng bị rượt chém, la khóc om sòm, trong giây phút chẳng còn một đứa.

Thiên tử bèn bước xuống ra mắt với bốn người, hỏi thăm tên họ rồi phong hết bốn người làm chức Đô ti, dạy tạm về núi, ban cho một đạo thánh chỉ để phòng ngày sau đem đến Trang Tuần phủ, thì người ắt trọng dụng.

Bốn người tạ ơn lãnh chỉ lui về.

Chừng ấy ba anh em Huỳnh Công Tử mới biết Cao Thiên Tứ là Đương kim thiên tử, liền bước đến thỉnh tội, và nói rằng:

- Tôi muốn thỉnh Thánh giá đến nhà tôi nghỉ ngơi, chẳng hay tôn ý thế nào?

Thiên tử thấy ba người hậu ý, nên phải đi theo.

Từ đó Trương Công tử và Lý công tử cũng ở tại phủ Huỳnh Vĩnh Thanh mà cầu Thiên tử dạy tập văn thao võ lược, lấy làm đắc ý.

Rồi đó ba vị Công tử lại cầu Thiên tử hạ chỉ phân tán bọn ca cơ nơi Thiên Hương lâu cứu chúng nó ra cho khỏi nơi đọa khổ hải, lại cầu tứ hôn Kỳ Vân, Thê Vân và Thoại Vân ba nàng cho ba anh em.

Thiên tử thấy ba người tài mạo song toàn, tính tình trung hậu, nên cũng nhận lời, liền hạ chỉ thả hết bọn ca cơ nơi Thiên hương lầu ra.